

Danas je nebo plave boje

Bogunović, Lucija

Undergraduate thesis / Završni rad

2022

Degree Grantor / Ustanova koja je dodijelila akademski / stručni stupanj: **University of Zagreb, Academy of Fine Arts / Sveučilište u Zagrebu, Akademija likovnih umjetnosti**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://um.nsk.hr/um:nbn:hr:215:944426>

Rights / Prava: [In copyright](#)/[Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2025-01-15**

Repository / Repozitorij:

[Repository of the Academy of Fine Arts in Zagreb](#)

SVEUČILIŠTE U ZAGREBU
AKADEMIJA LIKOVNIH UMJETNOSTI
PREDDIPLOMSKI STUDIJ ANIMIRANOG FILMA I NOVIH MEDIJA

Završni rad

"Danas je nebo plave boje"

Studentica: Lucija Bogunović

Mentor: Red. prof. Nicole Hewitt

Početak godine promišljala sam o mediju fotografije te na koji način je prenijeti u drugu formu, mediji, materijal kako bi počela raditi s rukama i provodila vrijeme uz rad i njegov fizički proces. Do sad sam najviše vremena provela fotografirajući, ali mi je uvijek falilo nešto osobnije, način da se povežem sa radom, da se uprljam, da nešto napravim, pogriješim pa krenem ispočetka, falilo mi je nešto taktilno, nešto u prostoru, nešto kroz šta se mogu provlačiti, što mogu mirisati, što mogu osjećati.

Malo po malo sam počela istraživati metode transferiranja fotografija na razne materijale i njihove odnose. Prvo sam počela skupljati ostatke tkanina iz krojačnica kako bi našla onaj koji mi najviše odgovara, ali je to također bio i dobar način da osobno vidim i uđem u komunikaciju s njima, da vidim što se s njima radi, gdje završavaju, koji je njihov krajnji put, što mi on znači. Zatim sam počela eksperimentirati s metodama transferiranja. Kao prvu metodu izabrala sam eukaliptusovo ulje koje sam nanosila na najobičniji print te ga otiskivala na izabranu tkaninu.

Proces otiskivanja je trajao predugo sa nezadovoljavajućim rezultatima tako da sam prešla na drugu metodu, dekupaž ljepilo, koja mi se također nije svidjela. Rezultati su bili predekorativni i oštri, a ni podloga koju sam izabrala nije puno pomogla. Previše me zatvorila i ograničila svojom formom.

Daljnijim istraživanjem pronašla sam metodu transferiranja terpentinom. Za početak sam za print koristila fotografije iz arhiva, tj. svakodnevnog života i prenosila ih na određene tkanine. Sam proces otiskivanja i "druženja" s radom i njegovim fizičkim oblikom bila mi je osvježavajuća novost. Napokon sam se mogla zatvoriti u svoja četiri zida i raditi satima.

Kada sam pronašla odgovarajuću metodu transferiranja, počela sam razmišljati o samom motivu rada, šta zapravo želim pokazati, što me pokreće, što zapravo za mene znači fizički proces.

"putopisi, sjećanja
postoje li
oni su moja oaza
postoji
uvući ću se u nju
neprepoznatljivu svima
osim meni
ostati ću u njoj
dok otkucaji srca ne postanu pravilni

ruka mi dotiče mekanu tkaninu
provlačim je kroz prste
upoznajem je
udomila sam je, a ona će moje
prizore, prozore, prizore, kadrove,
pomidore, sunca i more
tragove

a možda ih otpuše vjetar"

Tkanina mi je uvijek davala osjećaj doma, prsnoga, ona je nešto što nas cijeli život obavlja u svim formama. Pokrivamo se njome, oblačimo je, koristimo je za dekoraciju doma, čistimo njome, grijemo se itd. Njeno preslagivane i taktilnost mi daje majčinski instinkt. Iako još do kraja ne znam što me točno u njoj motivira za daljnji rad i mislim da nisam došla do same srži, znam da će ona bit plodno tlo za dalje istraživanje i rad.

Za završni rad na BA 1, radila sam rad pod nazivom "24h". Sastojao se od 3 serije fotografija od 24 fotke. Za svaku seriju pojedinačno izabrala sam jedan kadar kojeg sam fotografirala 24 sata, na svaki puni sat, a jedan od tih kadrova bilo je nebo. 24 kadra neba kroz 24 sata. Paleta plavih, modrih i crnih boja. Dok sam poslije razmišljala o tom radu, fascinirala me moja sićušnost naspram nečeg tako velikog i vječnog. Nebo koje je uvijek iznad mene i ja koja ga pokušavam pojednostaviti, uramiti, kontekstualizirati. Tada je počeo moj neiscrpan put stalne inspiracije u nebu.

Od 4.4. do 4.6. sam fotografirala nebo svaki dan jednom, u razmaku od sat vremena što je rezultiralo serijom od 46 fotografija. Osim same estetike i privlačnosti koju osjećam prema nebu i plavoj boji osobno me fascinira i njegova neprolaznost, vječnost i beskraj. Također me se i dojmio sam proces fotografiranja, uključivanje alarma, buđenje, stalno nošenje fotoaparata,

posvješćivanje tog jednog trenutka u danu, ponavljanje rečenice u glavi "Moram fotkati nebo" itd. Međutim, bilo je i dana kad bih bila spriječena fotkati nebo u pravom trenutku iz raznih razloga, ali mi je bilo, i još je, jako važno ne "fejkti" fotografiju već prenijeti čitavu istinu u završni projekt.

Nakon nekog vremena počela sam prenositi isprintane kadrove neba na tkaninu pomoću terpentina koji mi se na kraju najviše svidio. Nakon eksperimentiranja sa raznim materijalima za realizaciju sam iskoristila jersey koji mi je najviše odgovarao najprije zbog predivnog taktilnog osjećaja, ali i zbog težine i načina padanja. Varijacije u otisku su se razlikovale po gustoći, boji i konzistenciji. Na kraju se rad sastojao od 4 duge trake od jersya na kojima su vertikalno vidjeli otisci fotografija koji su pomalo sličili na filmsku traku, 46 fotografija koje su horizontalno okruživale sobu u ravnini očiju te lebdećeg stalka s ostalim otiscima i knjižica s bilješkama u koju sam pisala točne datume i sate nastanka fotografija.

"vrijeme koje stalno prolazi
gledam ga kako promiče
iz mog vidokruga
okrećem glavu, ali ono nestaje
trzam se, ne uspijevam
prolazi u tankim, blijedim
trakama
izmiče
vožnja u vožnji
svjetlo mi ulazi kroz oči
ako ih dovoljno dugo budem držala zatvorenima
možda će se odrazi mojih sjećanja
urezati u kapke

svjetlo koje kroz zrcalo ostavlja
slike onoga što želim zauvijek gledati

moje putove
i svijet koji se kreće
on ostaje na filmskim trakama
moj putopis
sloj po sloj
informacije se nižu, ali što ostavljaju
tek po koji trag
sve, a ništa
isto kao moja sjećanja
isto kao vrijeme
isto kao ja

ali lijepo je
svjetli i ostavlja tanke
obrise
nije napasno, ne bode u oči
pušta me da ga promatram
koliko hoću"